

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.042/2021/10.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Kunecz Renáta ügyvéd (cím15) által képviselt Felperes1 (cím2, idézési cím: cím3) felperesnek dr. Szabó Zsolt ügyvéd (cím14) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen munkaviszony megszüntetése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2021. április 28. napján kelt 1.M.70.052/2020/44-IV. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán 2021. október 19. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperes részére 187.091 (száznolcvanhétezer-kilencvenegy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 471.410 (négy százhetvenegyezer-négy százötz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság irányadó tényállásként az alábbiakat fogadta el:

[2] A peres felek 2002. január 1. napján létesítettek munkaviszonyt. A 2017. január 1. napjától hatályos munkaszerződés módosítás szerint az alperes határozatlan időre létesített munkaviszony keretében fa- és könnyűipari mérnök munkakörben alkalmazta a felperest.

[3] A munkaszerződés 15. pontja szerint a munkavállaló köteles a munkaviszonnyal összefüggésben tudomására jutott, a munkáltatóra, vagy üzleti partnereire vonatkozó tény, adatot, információt, eljárást, üzleti titokként megőrizni. A munkaszerződés ezen pontja meghatározta, hogy mi minősül üzleti titoknak, eszerint különösen ilyen üzleti titoknak minősülnek a munkavállaló által használt, a munkáltató tulajdonában álló számítástechnikai eszközök segítségével elérhető - a munkáltató üzleti partnereit, üzleti adatait tartalmazó - adatbázis adatai.

[4] A felperes 2020. március 2-án betegen ment dolgozni; lázas volt, köhögött, orrfolyása volt. Az alperes ügyvezetője szóban közölte, hogy betegen - figyelemmel a COVID 19 járványra is -, ne jöjjön dolgozni, a felperes ennek ellenére 2020. március 2-át követően is betegen jelent meg a munkahelyén, 2020. március 6-án olyan éves karbantartási munkát végzett, melyre az alperes - figyelemmel betegségére is - nem kötelezte. vezető1, az alperes ügyvezető-helyettese közölte felperessel, hogy ezzel a géppel nem végeznek munkát a közeljövőben, annak javítása nem sürgős.

[5] A felperes 2020. március 8-án belázasodott, erős fejfájása és torokfájása volt. Másnap háziorvosa, tanú2 tanácsára nem ment dolgozni. A háziorvos 2020. március 9. napjától keresőképtelennek nyilvánította, és ez az állapot 2020. március 29. napjáig folyamatosan fennállt.

[6] A felperes 2020. március 10-én, még azt megelőzően, hogy a háziorvosát felkereste, keresőképtelensége ellenére bement a munkahelyére, ahol 9-től 11 óra 10 percig tartózkodott, a fent említett gépen további javítást végzett. Felperes ezzel megszegte az alperes ügyvezetőjének azon szóbeli utasítását, hogy betegen senki ne menjen be az üzem területére.

[7] A felperes ügyvezetői szóbeli utasítást megszegő magatartása volt a fő kiváltó oka annak, hogy ezt követően az ügyvezető munkáltatói utasítást adott ki, amelyben felszólította a munkavállalókat, hogy a koronavírus terjedését vegyék komolyan és azonnali hatállyal elrendelte, hogy az a munkavállaló, aki megfázott (köhög, náthás, vagy láza van) nem mehet be a munkahelyre, még egy óra időtartamra sem, és az orvosa által betegállományba kell vetesse magát. A munkavállaló akkor jelenhet meg újra a munkahelyen, ha teljesen egészséges.

[8] A felperes 2020. március 19-én a szakorvosi rendelésen kontroll céljából megjelent, a szakorvos az ambuláns lapon feltüntette, hogy felperes gyógyult, egyben javasolta felperes munkakörére tekintettel, hogy a fokozott porterhelést kerülje.

[9] A felperes 2020. március 19-én háziorvosánál kontrollra megjelent, aki – figyelembe véve a orvos1 szakorvos által kiállított ambuláns lapon rögzítetteket, mely szerint felperes ezen a napon már „gyógyult” volt - azt állapította meg, hogy felperes még nem gyógyult és továbbra is folyamatosan táppénzen tartotta. A háziorvos továbbra is akut garatgyulladást állapította meg felperesnél, az ezen a napon még fennálló rekedtség ennek következménye volt.

[10] Felperes mindezek ellenére 2020. március 20-án táppénzes állománya alatt megjelent a munkahelyén, ahol felkereste az ügyvezetőt. Azt követően, hogy az ügyvezetőtől távozott, felperes bement az irodájába, ahol egyedül adminisztratív jellegű munkafeladatokat végzett.

[11] 2020. március 20-án vezető1 telefonon beszélt felperessel és közölte vele, hogy 2020. március 23-án üzemi gyűlés lesz, amelyen minden egészséges munkavállalónak

meg kell jelennie. A felperes azt válaszolta, hogy igyekszik megjelenni az üzemi gyűlésen. Vezetőinek ekkor nem volt arról tudomása, hogy a felperes táppénzes állományban van-e, vagy nem.

[12] Az ügyvezető 2018. szeptember 10. napján kelt, a mobiltelefon használatra vonatkozó utasítása tartalmazta, hogy a mobiltelefon használata privát beszélgetésre, üzenetváltásra, internetezésre, stb. munkaidőben tilos.

[13] Az alperes ügyvezetője 2019. szeptember 12-én e-mailben utasítást adott az alperes munkavállalóinak a megrendelésekkel kapcsolatban. Az utasítás más mellett tartalmazta, hogy a „kavics-cégek” kivételével az összes magyarországi cégtől minden megrendelést írásban, az ügyvezető részére egy másolatot megküldve kell leadni, megrendelés leadása telefon útján nem megengedett. A megrendelésekhez az ügyvezető, vagy vezetői engedélye szükséges.

[14] A felperes 2020. január 27-én érdeklődött vezetőtől, a cég kereskedelmi vezetőjétől, hogy van-e 3 rétegű lucfenyőből 5 tábla építőlemez és az ezzel kapcsolatos januári e-mailváltásokat követően felperes 2020. március elején megrendelte a cégtől a szóbanforgó faárut. Felperes e levelezés során az alperes e-mailcímét és nem a magán e-mailcímét használta. A felperes a megrendelés során nem jelezte, hogy ez a megrendelés magán megrendelés, nem kérte, hogy megrendelőként felperest, mint magánszemélyt tüntessék fel. A cég és az alperes között több mint 10 éve fennálló üzleti kapcsolatra figyelemmel a telefon útján történt megrendeléshez alperes részéről nem kellett külön írásbeli megrendelés, megerősítés. A cég a felperes megrendelésének körülményei alapján alappal tekintette a megrendelést az alperestől származó céges megrendelésnek.

[15] A felperes az alperes ügyvezetőjét, illetve annak helyettesét sem tájékoztatta előzetesen, hogy megrendelést adott le a cég részére és erre engedélyt sem kért tőlük.

[16] A felperes az alperes megrendelésekre vonatkozó utasítását megsértette.

[17] 2020. március 17-én érkezett meg a cégtől a fentiek szerint megrendelt faáru. munkavállaló1 raktárvezető még ezen a napon tájékoztatta munkavállaló2 gyártáselőkészítőt az áru beérkezéséről. Ez az áru az alperesnél alkalmazott ProjektManager megrendelési rendszerben nem szerepelt. Ezt követően került sor annak ellenőrzésére, hogy ki rendelte meg az árut. Az árurol szállítólevél készült, ami a céges megrendelés kísérő okmánya, ennek kiállítására magánrendelés esetén nem kerül sor. A szállítólevél alapján megállapítható volt, hogy az alperesi cégcsoporthoz tartozó cég2 volt a megrendelő. munkavállaló1 átadta munkavállaló2nak a szállítólevelet, ezt követően vizsgálat indult, hogy ki rendelte meg az árut. munkavállaló2 felhívta a cégt, ahol azt közölték, hogy személy szerint felperes rendelte meg az árut.

[18] Az ügyvezető 2020. március 19-én szerzett tudomást arról, hogy felperes magánrendeléséről van szó.

[19] Amikor felperes 2020. március 23-án a céges üzemi gyűlésen megjelent, munkavállaló² felperes elé tárta a szállítólevelet és megkérdezte, hogy mit tud erről az ügyletről. A felperes elmondta, hogy a cég¹-nél vezető²val beszélt a megrendelésről, aki a kiszállítás előtti héten telefonon felhívta őt, hogy az árut a cég²-hez ki tudják szállítani. Annak ellenére, hogy az alperesnél vizsgálat folyt, hogy ki rendelte meg ezt az árut, továbbá munkavállaló² felperesnek megmutatta a szállítólevelet, amely szerint céges megrendelésről van szó, a felperes nem tájékoztatta sem munkavállaló²t, sem más személyt, hogy tévedés az, hogy a cég¹ a cég²-t tekinti megrendelőnek, mert ez az áru a felperes magánmegrendelése. munkavállaló²nak a cég¹ sem jelezte, hogy ez az áru a felperes magánmegrendelése, a cég² tévesen szerepel megrendelőként a szállítólevélen.

[20] A felperes 2020. március 23-án találkozott munkavállaló³ könyvelésen dolgozó munkatársával, aki a számlák alapján az átutalásokat intézte, de sem őt, sem a könyvelésen dolgozókat nem tájékoztatta megrendeléséről.

[21] Az ügyvezető munkavállaló³nak 2020. március 24-én jelezte, hogy nem lehet átutalni a számlán szereplő 121.801 forintot a cég¹-nek és utasította a könyvelést, hogy a számlát „stornózni” kell.

[22] 2020. március 24-én a felperes ügyvezetői utasításokat megszegő magatartásai miatt az alperes ügyvezetője részletes vizsgálatot rendelt el, melynek lefolytatására az informatikai területhez is értő munkavállaló⁴ kérte fel. A vizsgálat megállapította, hogy felperes a keresőképtelenségének időszaka alatt irodai számítógépéről hét e-mailt küldött, ezek közül egyet az ügyvezető-helyettesnek, hatot azonban a magán elektronikus postafiókjába, melyek céges adatokat tartalmaznak. A felperes e hat e-mail vonatkozásában a belső utasításban írtakat megszegte, amikor a saját magánpostafiókjába céges adatokat továbbított.

[23] Az alperes 2020. március 25-én felperes munkaviszonyát a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással megszüntette. Az azonnali hatályú felmondás indoklásában alperes utalt a 2016. december 8-án kelt munkaszerződés 8. pontjára. Az azonnali hatályú felmondás indokaként jelölte meg az alperes, hogy az ügyvezető 2020. március 11-én küldött tájékoztató e-mailjét és az Mt. ezen rendelkezését megsértette a felperes, amikor 2020. március 20-án a keresőképtelenség ideje alatt betegen megjelent a munkahelyén, ezt megelőző napon helység¹en látták a kollégái.

Azzal a magatartással, hogy privát anyagot vásárolt cégköltségre az ügyvezető jóváhagyása nélkül, megsértette a 2019. szeptember 12-én kapott vezetői utasítást.

A keresőképtelenség ideje alatt céges adatokat, e-maileket küldött ki az irodai számítógépéről. A 2016. december 8-án aláírt munkaszerződés 15. pontjában rögzített titoktartási kötelezettségét megszegte.

A munkáltató utasításait megtagadta, magatartása nem a cég érdekét képviselte.

Az alperes az azonnali hatályú felmondás indokolásában hivatkozott az Mt. 6. § (1)-(2) és (4) bekezdésére is.

[24] A felperes keresetében kötelezni kérte az alperest a munkáltató jogellenes azonnali hatályú felmondása jogkövetkezményeként 2.835.435 forint elmaradt munkabér, mint kártérítés, és 3.057.200 forint végkielégítés, továbbá a felperes és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződés alapján 400.000 forint perköltség megfizetésére.

[25] A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, mivel annak indokolása részben nem valós, részben nem okszerű.

[26] A felperes az azonnali hatályú felmondás első indokával kapcsolatban előadta, hogy az alperes ügyvezetőjének 2020. március 11. napján kelt elektronikus levélben írt rendelkezése szerint azok a munkavállalók nem mehettek be a munkahelyre, akik megfáztak (köhögnek, náthások, lázuk van). A felperest 2020. március 19. napján a gégegyulladásból a szakorvos gyógyultnak nyilvánította. A felperes 2020. március 20. napján azért ment be a munkahelyére, hogy személyesen tájékoztassa az ügyvezetőt egészségi állapotáról. Találkozás alkalmával az ügyvezető nem kifogásolta, hogy a felperes miért jelent meg a munkahelyen. Ezen a napon a munkahelyen csak az ügyvezető tartózkodott. Az alperes ügyvezető-helyettese ezen a napon délután telefonon felhívta a felperest, hogy vegyen részt a 2020. március 23. napjára szervezett üzemi gyűlésen.

[27] A felperes az azonnali hatályú felmondás második indokával kapcsolatban előadta, hogy az alperes hivatkozása a 2019. szeptember 12. napján kelt vezetői utasításra megalapozatlan, mivel az a céges megrendelésekre vonatkozott, a felperes pedig magán célú megrendelést küldött a cég1 részére. Félreértés miatt került a felperes által megrendelt áru az alperes telephelyére kiszállításra és a számla a cég2 nevére kiállításra. A felperes arra hivatkozott, hogy magáncélú anyagvásárlása nem volt tiltott tevékenység, ahhoz nem kellett a ProjektManager rendszert használni és nem volt szükség az ügyvezető jóváhagyására sem.

[28] A felperes szerint az azonnali hatályú felmondás harmadik indoka általános megállapítást tartalmaz, mely alapján nem állapítható meg, hogy a felperes kinek küldött céges adatokat és e-maileket, ezért ebből az sem következik, hogy a felperes kötelezettségzegést követett el. A felperes keresőképtelensége idején az e-maileket csak a saját maga számára küldte meg irodai számítógépéről privát e-mail címére azért, hogy a nagyobb képernyőjű céges mobiltelefonján - amelyen nem volt biztosított a céges e-mailek elérése - könnyebben elolvashassa.

[29] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Az alperes szerint az azonnali hatályú felmondásának indokolása megalapozott. Az alperes felperes keresetváltoztatás folytán felemelt kereseténekösszecszerúségét nem vitatta.

[30] Az alperes előadta, a felperes gégegyulladás, felső-légúti megbetegedés miatt volt keresőképtelen 2020. március 9. napjától. Az alperes szerint a koronavírus okozta járványügyi veszélyhelyzet idején életszerűtlen a felperes azon hivatkozása, hogy 2020.

március 20. napján azért kereste fel személyesen az alperes ügyvezetőjét a munkahelyén, hogy tájékoztassa egészségi állapotáról. Ezt a tájékoztatást személyes érintkezés nélkül e-mailben, telefonon is megadhatta volna. A felperes ezzel megsértette az alperes ügyvezetőjének 2020. március 11. napján közzétett utasítását, amely a koronavírus okozta megbetegedések legjellegzetesebb tüneteinek megjelenése esetén (köhögés, nátha, láz) megtiltotta a munkavállalóknak az alperes területére való belépést. A felperes nemcsak beteg volt, hanem olyan tüneteket is produkált, amelyek akár koronavírus fertőzésre is utalhattak. Ezáltal a felperes súlyos és közvetlen veszélynek tette ki az alperes ügyvezetőjét és más munkavállalóit. Az alperes szerint a felperes munkahelyen való megjelenésének valós célja munkavégzés és magánügyeinek intézése volt.

[31] Az alperes vitatta a felperes azon tényállítását, hogy 2020. március 19. napján „gyógyult” volt, mivel a felperes 2020. március 30. napjától lett keresőképes. A felperes a peres eljárást megelőzően nem tájékoztatta az alperest arról, hogy 2020. március 19. napján gyógyult lett volna, ezzel összefüggésben semmilyen igazolást nem adott át az alperes részére. Az alperes szerint a felperes azzal, hogy a járványügyi helyzetben nagy jelentőséggel bíró utasításnak nem tett eleget, már önmagában is olyan kötelezettségszegést követett el, amely indokra alapított azonnali hatályú felmondás jogszerű.

[32] Az alperes szerint az azonnali hatályú felmondás második indoka is megalapozott volt, mivel a felperes magán célra vásárolt anyagot célgéltégre az alperes ügyvezetőjének jóváhagyása nélkül. A felperes ezzel megsértette a 2019. szeptember 12. napján kiadott vezetői utasítást, mivel telefonon rendelt, munkaidőben saját ügyeit intézte, olyan anyagot hozatott be alperes munkaterületére, amelyről nem volt írásbeli megrendelés és visszaigazolás, az anyag lerakódására került az alperes munkaterületén, előzetesen nem egyeztetett a rendeléssel az ügyvezetővel, megrendeléséhez nem használta a rendelési nyomtatványt. Az alperes szerint a felperes megalapozatlanul állította, hogy a megrendelés kiszállítása és számlázása során tévedés történt. Az a körülmény ugyanis, hogy a felperes már 2020. január 27. napján érdeklődött az anyaggal kapcsolatban a beszállítónál, és azt jelezte felé, hogy a megrendelés „várós” arra utal, hogy a felperes hónapokkal korábban tervezte a megrendelést.

[33] Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes 2020. március 23. napján, keresőképtelensége alatt az alperes számítástechnikai eszközéről küldött elektronikus levelet magán postafiókjába. Ezek az e-mailek az alperes működésével kapcsolatos adatokat, információkat tartalmaztak, és ezzel a felperes megsértette a 2016. december 8. napján kelt munkaszerződése 15. pontját, továbbá az Mt. 8. § (4) bekezdésében foglaltakat. Az alperes álláspontja szerint az azonnali hatályú munkaviszony megszüntetés jogszerűségét nem befolyásolja az a körülmény, hogy a felperes a hivatali e-maileket mely postafiókba továbbította. Az alperes utalt továbbá a 2018. szeptember 18. napján közzétett munkáltatói utasításra, amely tiltja, hogy a munkavállalók munkaidőben mobiltelefont privát beszélgetésre, üzenetváltásra és internetezésre használják.

[34] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 750.000 forint + ÁFA ügyvédi munkadíjat és a Szombathelyi Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására 150.500 forint tolmács díjat mint perköltséget. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az állam javára 353.558 forint eljárási illetéket.

[35] Az elsőfokú bíróság ítéletét az Mt. 6. § (1), (2), (4) bekezdései, az Mt. 51. § (4) bekezdése, az Mt. 52. § (1) bekezdés d) pontja, a 78. § (1) bekezdése és a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvtv.) 54. § (1) bekezdése és 60. § (1) bekezdése alkalmazásával hozta meg.

[36] Az elsőfokú bíróság az alperes azonnali hatályú felmondásának első indoka körében rögzítette, hogy a felperes 2020. március 20. napján betegen jelent meg a munkahelyén. A felperes 2020. március 9. napjától 2020. március 29. napjáig keresőképtelen állományban volt. Keresőképtelenségét háziorvosa állapította meg figyelemmel arra, hogy a felperesnek vírusos torokgyulladás és akut garatgyulladása volt. A felperes 2021. március 13. napján - mivel állapota az antibiotikum kezelés ellenére nem javult, és továbbra is lázas volt - felkereste orvos1 fül-orr-gégész szakorvost. A felperes 2019. március 19. napján mindkét orvosnál kontroll vizsgálaton jelent meg. Figyelemmel arra, hogy az egészségi állapota javult, orvos1 fül-orr-gégész szakorvos „gyógyult” bejegyzést tüntetett fel a felperes ambuláns lapján. A háziorvosa a felperest garatgyulladása miatt továbbra is keresőképtelen állományban tartotta, a felperes maga is elismerte, hogy ebben az időszakban rekedt volt, nem volt hangja. Az elsőfokú bíróság szerint a háziorvos kompetenciájába tartozott annak eldöntése, hogy a felperest állapota alapján keresőképesnek nyilvánítja vagy továbbra is keresőképtelen állományban tartja. A felperes figyelemmel a saját magán észlelt tünetekre és arra, hogy háziorvosa nem nyilvánította gyógyulttá, tisztában volt azzal, hogy nem egészséges, és ilyen állapotban - különösen a koronavírus járvány okozta veszélyhelyzet miatt és az alperes ügyvezetője 2020. március 11. napján kiadott intézkedése alapján - nem jelenhet meg a munkahelyén.

[37] A felperes a 2020. március 23. napján megtartott üzemi megbeszélésen annak ellenére jelent meg betegen, hogy az őt erről értesítő vezető1 ügyvezető-helyettes tanú vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a telefonbeszélgetés során egyértelműen felperes tudára adta, hogy az üzemi megbeszélésen annak kell részt vennie, aki egészséges.

[38] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes együttműködési kötelezettségének azzal tett volna eleget, ha az alperest telefonon vagy e-mailben tájékoztatja egészségi állapotáról. Figyelemmel arra, hogy az alperes ügyvezetőjével való személyes találkozást választotta, megszegte annak korábbi utasítását, ezért ez önmagában megalapozta az alperes azonnali hatályú felmondását.

[39] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás azon indokával kapcsolatban, mely szerint felperes megsértette a 2019. szeptember 12-én kapott vezetői utasítást azzal a magatartásával, hogy privát anyagot vásárolt cégköltségre az ügyvezető jóváhagyása nélkül, a következőkre mutatott rá. Az azonnali hatályú felmondás indokolásában hivatkozott ügyvezetői utasítás 2020. január 1-jét követően is irányadó volt, azt az ugyanekkor bevezetett úgynevezett Projekt Manager táblázat nem helyezte hatályon kívül.

[40] A tanúvallomások és az egyéb bizonyítékok együttes értékelése alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint egyértelműen megállapítható volt, hogy felperes

megszegte a 2019. szeptember 12-ei munkáltatói utasítást, amikor az ügyvezetőtől vagy annak helyettesétől nem kért előzetes engedélyt a megrendeléshez.

[41] Az elsőfokú bíróság a céges telefonon történt magánmegrendeléssel összefüggésben megállapította, hogy a bizonyítékok egyértelműen alátámasztották, hogy ez nem volt megengedett az ügyvezető előzetes engedélyének hiányában. Különösen irányadó az engedélykérésre vonatkozó szabály arra az esetre, ha a munkavállaló magáncélra megrendelt árut kíván alperes telephelyére beszállíttatni. A perbeli módon történt, cégesként kezelt megrendelés során felperes egyetlen rá vonatkozó szabályt sem tartott be. A magánmegrendelés esetén ezen utasítás logikai értelme és tartalma szerint az ügyvezetőtől mindenképpen engedélyt kellett volna kérni. Az utasítás szerint ugyanis az összes raktárra történő rendelést és nem projekttel kapcsolatos dolgot előzetesen az ügyvezetővel kell egyeztetni, ármegjelölés és termelési felhasználás tájékoztatással. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, ha alperes ilyen szigorú szabályt vezetett be az engedélyezéssel kapcsolatban, akkor értelemszerűen nem lehetett enyhébb szabály a magánmegrendelés engedélyeztetése tekintetében. Az utasítás egyéb rendelkezéseiből sem lehetett levezetni, hogy a felperes az ügyvezetőtől kapott előzetes engedély hiányában intézkedhetett volna a cégtől az alperes telephelyére történt beszállítás tekintetében. A felperes súlyosan megsértette ezen előzetes engedélykérés vonatkozásában az alperessel fennálló, az Mt. 6. § (1) bekezdésében rögzített együttműködési kötelezettséget. Az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy a munkáltatói utasításon túlmenően az Mt. 6. § (1) bekezdése együttműködési kötelezettséget ír elő a feleknek. Ezen együttműködési kötelezettséget a felperes tehát megsértette és az eljárás további szakaszában ennek az árunak a további előzményét, sorsát érintően ez az együttműködési kötelezettség hiánya és a felperes súlyos gondatlansága (feltűnő közömbössége) tovább folytatódott.

[42] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy felperes az együttműködési kötelezettségét súlyosan megsértette, amikor mintegy egy hét alatt sem tájékoztatta az ügyvezetőt vagy annak helyettesét, továbbá az alperes könyvelését, hogy egy magánmegrendelése érkezik a telepre. vezető2val folytatott telefonbeszélgetést követően egy héten keresztül nem közölte senkivel, hogy ilyen megrendelés érkezik és a 2020. március 23-án munkavállaló2val történt beszélgetés során sem jelezte, sem az ügyvezetőnek, sem munkavállaló2nak, hogy téves volt a szállítólevél kiállítása, annak ellenére, hogy ezt a dokumentumot elé tárták. Folyamatosan tévedésben tartotta az alperes vezetését és az ebben az ügyben intézkedésre, átutalásra jogosultakat abban a tekintetében, hogy magán vagy céges megrendelésről van szó. Amennyiben magánmegrendelésről volt szó, úgy „stornóztatni” kellett volna a cég nevére kiállított számlát. A felperes részéről ezt a magatartást súlyos gondatlanságnak minősítette az elsőfokú bíróság.

[43] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy 2020. március 24-én jutott el a cég2 nevére kiállított számla az alperes könyveléséhez. Az ügyvezető utasította munkavállaló3t, mivel a számla nem a cég által rendelt árura vonatkozik, a cég1vel azt „stornóztassa”. tanú3, a cég1 ügyvezetője a „stornózási” igény közlésekor sem jelezte, hogy tévedés történt.

[44] Felperes sem március 24-én, amikor a stornozással kapcsolatos telefonbeszélgetés az alperes és a cég1 között lezajlott, sem március 25-én nem jelezte, hogy tévedés történt a számlázás, megrendelés tekintetében. Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette továbbá, hogy felperes csak az azonnali hatályú felmondás közlését követően

fordult a cég1hez, ahol jelezte, hogy felmondtak neki, kérte, hogy tisztázzák a félreértést. A cég1 ügyvezetője ezt követően közölte e-mailben, hogy a fenti táblákat félreértés folytán szállították helységekre és állították ki a cég2 nevére a számlát. A számlát törölték és a mindkettő számlát másolatban elküldték fenti e-mail címre. A rendelést Felperes1-től kapták, de téves szállítási címet feltételeztek.

[45] A bíróság a bizonyítékok értékelése és mérlegelése alapján megállapította, hogy felperes súlyos gondatlansággal járt el, megsértette az Mt. 6. § (2) bekezdés szerinti együttműködési kötelezettségét, az Mt. 52. § (1) bekezdés d) pontjában írt azon törvényi rendelkezést, hogy a munkavállaló munkakörének ellátáshoz szükséges bizalomnak megfelelő magatartást köteles tanúsítani, és az Mt. 52. § (1) bekezdés e) pont szerint azt, hogy munkatársaival köteles együttműködni. Felperes ezen magatartása - az együttműködési kötelezettség megszegésével összefüggésben - az Mt. felhívott rendelkezésein túlmenően megvalósította az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjának törvényi tényállását, munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegte. Ez az azonnali hatályú felmondási indok önmagában is megalapozza az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét. Az azonnali hatályú felmondás ezen két indoka külön-külön és együttesen is megalapozza a jogszerű azonnali hatályú felmondást.

[46] Az azonnali hatályú felmondás azon indoka, miszerint a felperes keresőképtelensége időtartama alatt céges adatokat, e-maileket küldött ki az irodai számítógépről, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint egységes egészként értelmezendő, eltérően az alperes által előadottaktól. Ebben a tekintetben az elsőfokú bíróság a felperes álláspontját osztotta, miszerint a felmondás indokolásának ezen mondatát akként kell értelmezni, hogy az itt hivatkozott céges adatok, illetve az e-mailek küldése a keresőképtelenség ideje alatti e-mailek küldésére vonatkozik, nem általánosságban, a perbeli munkaviszony teljes tartama alatti e-mail küldésekre. Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy kizárólag a keresőképtelenség ideje alatt küldött e-mailek, céges adatok azok, amely ebben a körben értékelhetőek, így a vizsgálat 2020. március 24-ei időpontjához viszonyítottan ezen indok a 15 napos szubjektív határidőn belül van. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a szóban forgó hét e-mailt a keresőképtelenségének ideje alatt 2020. március 23-án a céges számítógépéről az alperes által biztosított mobiltelefonra küldte át a magán elektronikus levelezési postafiókjába. A bíróság osztotta az azonnali hatályú felmondás indokolását abban a tekintetben, hogy a felperes az alperesi utasítást megszegte, mivel a 2018. szeptember 10-ei utasítás pontosan rögzítette a mobiltelefon használatának szabályait.

[47] Az elsőfokú bíróság a hét e-mail tekintetében megállapította, hogy felperes szükségtelenül küldte el ezeket a magán postafiókjára, nem volt ésszerű indoka annak, hogy felperes e két nap alatt pótolja a korábban kapott megkeresésekre adott válaszait. Felperes együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét megszegte, amikor alperes ügyvezetőjét erről nem értesítette. Az e-mailek között nem volt olyan, amelyet halasztást nem tűrően, ebben a két napban kellett volna megválaszolnia.

[48] Az elsőfokú bíróság rögzítette, az azonnali hatályú felmondás ezen indokolása tartalmában a jogszabályi hivatkozás nélkül is megvalósítja az Mt. 11/A. § (2) bekezdésében írtak megsértését, miszerint a munkavállaló a munkáltató által a munkavégzéséhez biztosított információ technológiai, vagy számítástechnikai eszközt,

rendszer, eltérő megállapodás hiányában kizárólag a munkaviszony teljesítése érdekében használhatja. Mivel az alperes erre utasítást nem adott felperesnek, ezen információ technológiai és számítástechnikai eszközt nem a munkaviszony teljesítése érdekében használta felperes. Az elsőfokú bíróság kiemelte, felperes ezen eszközök használatára az alperestől nem kért és nem is kapott engedélyt, előzetesen erről az alperest nem tájékoztatta. Az alperes a 2020. március 24-én lefolytatott vizsgálatot megelőzően nem is tudott arról, hogy a felperes hét e-mailt magánpostafiókjára küldött. A bíróság megállapította, a felperes az alperesi utasítást e körben is megsértette, magatartása az indokolás első mondatában írtak szerint „nem cégérdekeket képviselt”.

[49] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy álláspontja szerint felperes a hét elektronikus levél saját postafiókjára továbbításával az azonnali hatályú felmondás indokolásában rögzített, a munkaszerződés 15. pontjában szabályozott titoktartási kötelezettség körében és az alperes által ugyancsak az indokolásban hivatkozott Mt. 6. § (1) bekezdés és az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdése összefüggésében a felperesnek e pontban terhelő kötelezettségszegése, magatartása a fentiek szerint megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes abban a tudatban küldte ki a magánpostafiókjára a hét e-mailt, hogy munkaviszonya március 25-én meg fog szűnni.

[50] A felperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy kötelezze a másodfokú bíróság az alperest 2.835.435 forint elmaradt jövedelem, mint munkabér és 3.057.200 forint végkielégítés megfizetésére a felperes munkaviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként, továbbá kötelezni kérte az alperest az első és másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

A pertárgyértéket a Pp. 512. § (2) bekezdésében foglaltak alapján 5.892.635 forintban határozta meg.

[51] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjában foglaltakra hivatkozott: anyagi jogi felülbírálatot kért, melynek keretében a bizonyítás eredményének okszerűtlenné minősítését és ennek alapján a tényállás módosítását, továbbá a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonását kérte. A d) pont alapján kérte továbbá, hogy jogszabálysértés megállapítása nélkül mérlegelje felül a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését.

[52] A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az alperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, mert annak indokolása nem valós és nem okszerű. Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság kitérte a jogvita kereteit, mert olyan elemeket is értékelése körébe vont, melyek nem képezték az azonnali hatályú felmondás tárgyát.

[53] A felmondás első pontjában foglaltakkal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy megalapozatlanul állapította meg az elsőfokú bíróság a tényállást abban a tekintetben, hogy a felperes még a 2020. március 9-ei keresőképtelenségét megelőzően, március 2-án betegen ment dolgozni, lázas volt, köhögött, orrfolyása volt. Arra hivatkozott, felperes a per során mindvégig következetesen állította, hogy betegsége 2020. március 8. napján kezdődött. Ezen állításának alátámasztására hivatkozott tanú4 tanúvallomására.

[54] A felperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy az azonnali hatályú felmondás csupán azt tartalmazta, hogy felperes 2020. március 20. napján jelent meg a munkahelyén a keresőképtelensége alatt betegen, az azonnali hatályú felmondás azonban azt nem tartalmazza, hogy a felperes 2020. március 2. napján betegen jelent meg munkahelyén. Alperes ezzel összefüggésben arra is hivatkozott, hogy a bíróság az azonnali hatályú felmondásban szereplő indokokat nem bővítheti ki (a március 2-ai és március 6-ai esetre nem tér ki a felmondás), ha valós is lenne e két nap tekintetében az ítéleti tényállás, akkor sem lehetne sem előzményként, sem súlyosító körülményként felperes terhére róni a munkahelyen történő megjelenést, mivel alperes írásbeli figyelmeztetést nem adott felperes részére ezen okból és semmilyen módon nem kifogásolta a felperes munkahelyen történő megjelenését.

[55] A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet megállapításai azt sugallják, hogy a felperes 2020. március 20. napján még mindig akut garatgyulladásban szenvedett, mert orvos¹ szakorvos a felperest már 2020. március 19. napján gyógyultnak nyilvánította, tanú² pedig úgy nyilatkozott, hogy felperes ekkor már csak rekedt volt, tehát felperes 2020. március 20. napján nem szenvedett akut garatgyulladásban.

[56] Felperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlanul állapította meg, hogy felperes munkáltatói szóbeli utasítást megszegő magatartása volt a fő kiváltó oka annak, hogy a munkáltató 2020. március 11-én utasítást adott ki a koronavírus terjedésére tekintettel, mivel maga az utasítás is azt tartalmazza, hogy az a koronavírus járvány terjedésére való tekintettel került kiadásra. Az utasítás szerint az a munkavállaló nem mehet a cég területére, aki megfázott, közelebbről köhög, náthás, vagy láza van. Ezzel szemben a felperest a szakorvos 2020. március 19. napján gyógyultnak nyilvánította, a háziorvos pedig kizárólag a rekedtsége, és a fokozott porterhelés elkerülése érdekében tartotta keresőképtelen állományban. Felperes ekkor már nem volt lázas, nem köhögött, nem volt náthás, nem volt akut garatgyulladása. Az a körülmény, hogy a háziorvos a keresőképtelen állomány végéig az eredeti diagnózist tüntette fel az orvosi iratokon nem bír jelentőséggel, mert a háziorvos tanúvallomása szerint felperes 2020. március 19. napján már csupán rekedt volt.

Amikor felperes a 2020. március 19-ei háziorvosi vizsgálatot követő napon felkereste az ügyvezetőt, már nem volt beteg, csupán rekedt volt.

Felperes a hivatkozott munkáltatói utasítást nem szegte meg, mivel a szakorvosa ekkor már gyógyultnak nyilvánította.

[57] Felperes fellebbezésében az azonnali hatályú felmondás második indoka tekintetében arra hivatkozott, hogy nem vásárolt privát anyagot céggéltésre, ezért nem kellett az ügyvezető jóváhagyását kérni. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, tanú⁴ tanú nyilatkozata azokra a megrendelésekre vonatkozik, amelyek úgynevezett céges megrendelések, azaz a cég nevére rendeli, a cég fizeti a túlmunka ellentételezéseként, de magáncélú a felhasználás, ezért ez a megrendelés nem azonos a perbeli megrendeléssel. A 2019. szeptember 12. napján kelt munkáltatói utasítás a céges megrendelésekre vonatkozott és nem a magánmegrendelésekre – ezért a per eldöntése pontjából nem releváns.

[58] Ezzel összefüggésben hivatkozott felperes arra is, hogy a felmondás indokai között nem szerepel, hogy a céges telefon magáncélú felhasználása nem volt megengedett munkaidő alatt ügyvezetői engedély nélkül, a felmondás indokai nem bővíthetők. Utalt arra is, hogy felperes nem munkaidőben intézte a céges telefonról a magánmegrendelését.

[59] A felperes szerint a munkáltató ítéletben hivatkozott 2018. szeptember 10. napján kelt utasítása nem képezi az azonnali hatályú felmondás indokát, ezért a per eldöntése szempontjából nem vehető figyelembe.

[60] Felperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg, hogy a felperes azt a látszatot keltette, ez nem magánmegrendelés, mert a magánmegrendeléskor a magánszemély nevét írják be megrendelőként, mivel a kérdéses anyagokat felperes telefonon rendelte meg 2020. március elején. A 2020. január 27. napján kelt e-mail csak érdeklődés volt felperes részéről, nem megrendelés. Mivel felperes a megrendelést telefonon bonyolította szóban, ezért megalapozatlanul állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a cég1 a felperes megrendelése alapján abból a körülményből, hogy céges e-mailt írt, illetve az addigi gyakorlat szerint céges megrendelésnél nem kellett írásban is megerősíteni, joggal gondolhatta, hogy ez céges megrendelés. Felperes álláspontja szerint a cég1 nem gondolhatta, hogy céges megrendelés történt, mert amint az ítélet 21. pontja is rögzíti, 2020. március 17. napján munkavállaló2 felhívta a cég1t, ahol közölték vele, hogy a felperes volt személy szerint a megrendelő. Ebből következően a cég1 előtt is ismert volt, hogy felperes a megrendelő és a munkáltató is tudta ezt 2020. március 17-én.

[61] Az azonnali hatályú felmondás nem tartalmaz semmilyen megállapítást azzal kapcsolatban, hogy a felperes az alperes ügyvezetőjét, illetve vezetőlet sem tájékoztatta előzetesen, hogy magánmegrendelést adott le a cég1 részére, ugyanakkor felperesnek a magáncélú megrendelés tényéről, sem az ügyvezetőt, sem annak helyettesét nem kellett tájékoztatnia.

[62] Felperes azt elismerte, hogy hibát követett el akkor, amikor nem tájékoztatta az ügyvezetőt és helyettesét arról, hogy a magáncélú megrendelése a cég telephelyére kerül beszállításra, ez azonban szintén nem képezi az azonnali hatályú felmondás indokát.

[63] Fellebbezésében kitért arra is, hogy az elsőfokú ítélet szerint a szállítólevél alapján volt megállapítható, hogy a cég2 volt a megrendelő, felperesnek ugyanakkor erről nem volt tudomása. Felperes a 2020. január 27. napján vezető2 részére küldött érdeklődő e-mailjében nem tett utalást arra, hogy a cég2, vagy az törvényes képviselő1 lenne a megrendelő, felperes tehát még formálisan sem juttatta kifejezésre azt az érdeklődő e-mailjében, hogy bármelyik cég lenne a megrendelő. Ez az e-mail nem megrendelés volt, csak érdeklődés.

[64] A fellebbezés szerint megalapozatlanul állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes nem közölte munkavállaló2val, hogy ez az ő magánmegrendelése, mivel felperes 2020. március 23. napján közölte vele, hogy övé a kiszállított anyag. Felperes a cég1vel, illetve annak alkalmazottjával vezető2val is közölte, hogy a megrendelés a saját megrendelése. Felperes ezzel összefüggésben utalt arra, hogy mindez 2020. március 17. napján történt, tehát alperes már ezen a napon tudomással bírt arról, hogy a felperes volt a

kérdéses anyagok megrendelője. 2020. március 17. napján még csak a szállítólevél állt rendelkezésre, a számla 2020. március 24. napján érkezett meg helység1re. Mivel felperes a szállítólevél alapján már tájékoztatta munkavállaló2t arról, hogy az áru az övé, munkavállaló2 pedig tájékoztatta erről az ügyvezetőt, felperesnek külön a könyvelést tájékoztatnia nem kellett.

[65] Felperesnek nem volt tudomása arról, hogy a számlát tévesen állítja ki a cég1, kivált, hogy munkavállaló2 már 2020. március 17. napján tisztázta a helyzetet a szállítócéggel és a felperessel is.

[66] Felperes az azonnali hatályú felmondás azon indokával kapcsolatban, miszerint felperes a keresőképtelenség ideje alatt céges adatokat, e-maileket küldött ki az irodai számítógépről arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes a vezető1nek 2020. március 23-án küldött e-mailen kívül a többi hat e-mail vonatkozásában a belső utasításban foglaltakat megszegte, amikor a magán postafiókjába céges adatokat továbbított. A felperes álláspontja szerint nem sértette meg az Mt. 11/A. § (2) bekezdését. Önmagában nem tekinthető szabályszegésnek, hogy a céges e-mailcímről a cég működésével összefüggő adatokat magán e-mail címére továbbított, mivel ezek az adatok továbbítás nélkül is a felperes birtokába voltak

[67] Nem vitatott, hogy felperes 2020. március 20. napján a keresőképtelensége alatt munkahelyén megjelent, azonban felperest ekkor már a szakorvosa gyógyultnak nyilvánította, háziorvosa csupán rekedtsége, és a fokozott porterhelés elkerülése érdekében tartotta keresőképtelen állományban. Felperes ezen a napon mintegy 1 óra 15 percet tartózkodott a munkahelyén, ahol először az ügyvezetővel beszélgetett, a cégügyekről egyeztetett, majd kisebb munkákat végzett. A munkáltató megmegegyezett a felperest 2020. március 23. napján tartott üzemi gyűlésre behívta telefonon, holott tudomásul bír arról, hogy a felperes keresőképtelen állományban volt. Ezt követően a felperest a munkáltató még 2020. március 25. napjára is behívta a munkahelyére.

[68] Az alperes tehát az azonnali hatályú felmondás jogát visszaélészerűen gyakorolta, mert a felperes 2020. március 20-ai munkahelyi tartózkodását, munkavégzését nem kifogásolta, sőt március 23. napjára is behívta az üzemi gyűlésre, majd ezt követően március 25. napjára is behívta a munkahelyre. Alperes tehát saját maga sem tartotta be a saját utasítását, illetve tisztában volt azzal, hogy a felperes már nem szenved az utasításban megjelölt betegségekben.

[69] Az alperes már 2020. március 17. napján, de legkésőbb 2020. március 23. napján tisztában volt azzal, hogy a perben szereplő megrendelés a felperes magánmegrendelése, ennek ellenére azonnali hatályú felmondással 2020. március 25. napján megszüntette felperes munkaviszonyát, egy olyan valótlan indokkal, amely a felperesnek szándékában sem állt: privát anyagot vásároljon cég költségre.

[70] Felperes megalapozatlannak minősítette azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, miszerint felperes folyamatosan tévedésben tartotta az alperes vezetését, és ebben az ügyben intézkedésre, átutalásra jogosultakat, hogy ez egy magánmegrendelés, vagy céges megrendelés, amennyiben magánmegrendelés, úgy „stornóztatni” kell a cég nevére kiállított

számlát, tekintettel arra, hogy felperes a szállítólevelet 2020. március 23. napján látta először, a cég számlája pedig március 24. napján érkezett meg helységire.

[71] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását és felperes másodfokú perköltésben való marasztalását kérte a becsatolt díjfelszámítás alapján. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdés (2)-(4) bekezdés rendelkezései alapján kérte gyakorolni a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontokban foglaltak figyelembe vétele mellett.

[72] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a tényállást és abból megalapozott jogi következtetést vont le.

[73] Fellebbezési ellenkérelmében részletesen kifejtette a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatos álláspontját, részben megismételve az elsőfokú eljárásban előadottakat, tételesen megindokolta, hogy álláspontja szerint a fellebbezésben foglaltak miért megalapozatlanok.

[74] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozatlan.

[75] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával tárgyaláson bírálta el.

[76] Figyelemmel arra, hogy az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény, eljárási szabálysértés, valamint anyagi pervezetés nem megfelelése nem merült fel, a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre tekintettel, azok korlátai között gyakorolta a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c), d) pontjainak és 370. §-ában foglaltaknak megfelelően.

[77] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel és az anyagi jogszabály értelmezésével a másodfokú bíróság egyetértett.

[78] A felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel kifejezetten a Pp. 279. § szerint a másodfokú bíróságnak azt kellett értékelnie, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelési jogkörben megállapított tényállást helyesen állapította-e meg, a rendelkezésre álló bizonyítékokat megfelelően értékelte-e. Amennyiben helyesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, az anyagi jogszabályokat ennek megfelelően helyesen értelmezte-e. Ezzel összefüggésben a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az Mt. 78. § (1) bekezdésének, továbbá az ennek alapjául szolgáló kötelezettségszegéssel összefüggésben az Mt. 6. § (1), (2) és (4) bekezdésében foglaltaknak, az Mt. 8. § (4) bekezdésében, továbbá az Mt. 52. § (1) bekezdés d) és e) pontjában, valamint az Mvt. 60. § (1) bekezdésében foglaltaknak volt jelentősége.

[79] A felperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság kitágította a jogvita kereteit, mert olyan elemeket is értékelése körébe vont, melyek nem képezték az azonnali hatályú felmondás tárgyát. Ezzel kapcsolatban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a felperes által ezzel összefüggésben megjelölt körülmények az elsőfokú bíróság által széleskörűen feltárt tényállás részét képezték, az ezekkel kapcsolatos megállapításokkal az elsőfokú bíróság sem az eljárásjogi-, sem az anyagi jogi szabályokat nem sértette meg és az azonnali hatályú felmondás jogszerűsége tekintetében levont következtetését érdemben nem érintik

[80] A felperes a fellebbezésben a támadott, azonnali hatályú felmondás három pontjával összefüggésben kérte a fentiek szerinti felülvizsgálatot.

[81] A felmondás első pontja az volt, hogy a felperes az ügyvezető 2020. március 11-én kiküldött tájékoztatóját, ami valójában utasításnak minősült, megsértette miszerint keresőképtelensége alatt beteg 2020. március 20-án megjelent a munkahelyén és az azt megelőző napon helysége1en látták kollégái. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes beteg jelent meg a munkahelyén 2020. március 20-án és ezzel megsértette a munkáltató felmondásban hivatkozott utasítását. A kötelezettségszegés ebben a vonatkozásban megállapítható.

[82] Annak a fellebbezésben hivatkozott körülménynek, miszerint vezető1 csak azt közölte felperessel 2020. március 20-án telefonon, hogy menjen be a munkahelyre, mert március 23. napján üzemi gyűlés lesz, nem volt jelentősége, tekintettel arra, hogy a helytállóan megállapított tényállás szerint a behívás csak az egészséges munkavállalókra vonatkozott, és vezető1 előtt nem volt ismert felperes aktuális egészségi állapota.

[83] Felperes egészségi állapotával, megbetegedésének kezdő időpontjával összefüggésben megalapozatlanul hivatkozott tanú4 tanúvallomására, figyelemmel arra, hogy az orvosi iratokban és a tanúként kihallgatott háziorvos vallomásában foglaltak cáfolatára e tanú vallomása nem volt alkalmas. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg ebben a tekintetben a tényállást.

[84] Felperes a keresetében nem hivatkozott a visszaélészerű joggyakorlásra, erre való tekintettel a másodfokú eljárásban a Pp. 375. § (1) bekezdés szerint ezen felperesi hivatkozás megalapozottsága vizsgálatának nincs helye.

[85] A felmondás második pontja az volt, hogy a 2019. szeptember 12-én kapott vezetői utasítást megsértette azzal, hogy privát anyagot vásárolt céggé1tségre az ügyvezető jóváhagyása nélkül. Az elsőfokú bíróság a felmondás második pontja vonatkozásában is helytállóan állapította meg a tényállást és helyes jogi következtetést vont a tényállás alapján.

Felperes nem vitatotta 2020. januárjában egy tájékoztató, érdeklődő ajánlatkérő jellegű e-mailt küldött a munkahelyi e-mail címről. Mivel a felperes a munkahelyi céges e-mail címről küldte ezt a megkeresést, a megrendelőt pontosan nem lehetett beazonosítani. Annak a telefonbeszélgetésnek a tartalma, ami alapján a rendelés felvétele megtörtént, utóbb nem volt a perben pontosan megállapítható. Ehhez képest 2020. március 17-én a szállítólevélen nem

felperes szerepelt, mint megrendelő és a 2020. március 24-ei számlán szintén nem felperes szerepelt megrendelőként, ezzel összhangban. Ezek a bizonyítékok egyértelműen alátámasztották az alperes álláspontjának megalapozottságát. A szállítólevél vagy megrendelő és a számla összhangban volt, az anyagot pedig az alperes telephelyére szállították. Felperes a peres eljárás során ezeknek a tartalmát próbálta megdönteni, ezt azonban az elsőfokú bíróság helytállóan nem tartotta meggyőzőnek. Amennyiben a cég1 tudta, hogy felperes a megrendelő, akkor nyilván nem a cég nevét írta volna a dokumentumra. Az okirati bizonyítékok tartalmát felperesnek nem sikerült megdöntenie, erre a tanú vallomása nem volt alkalmasak.

[86] Felperes megalapozatlanul hivatkozott az ítélet 21. pontjában foglaltakra, mert abból a tényből, hogy a cég1 azt közölte munkavállalóival, hogy felperes volt személy szerint a megrendelő, önmagában nem következik, hogy ismerté vált az alperes számára, hogy a perbeli áru a felperes magánrendelése.

[87] Erre tekintettel a felmondás második pontjában megjelölt kötelezettszegést is megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság.

[88] A felmondás harmadik pontjában foglaltakkal kapcsolatban megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy a továbbított e-mail eredetileg is felperes „birtokában volt” és a levelek tartalmát más módon is másolhatta volna. Arra a körülményre, hogy felperes az adatokat saját magának továbbította, nem illetéktelen harmadik személyeknek és azokkal nem élt vissza, nem használta fel jogosulatlanul, tévesen hivatkozott felperes, mert ezzel megvalósult, hogy a munkáltató ellenőrzési köréből kikerültek ezek az e-mailek. Az a felperesi hivatkozás, hogy az adatok továbbítás nélkül is kinyomtathatóak, és lefényképezhetőek, megalapozatlan, mivel ezek az adatrögzítések, illetve adatmásolások is jogellenesnek minősültek volna.

A felmondás harmadik pontjában rögzítettek önmagukban véve nem lennének alkalmasak az azonnali hatályú felmondás jogszerű megalapozására, de az első két pontban jelölt kötelezettszegés, tehát a munkáltatói utasítások megszegése és a 3. pontban hivatkozott azonnali hatályú felmondásindok együttesen alkalmasak az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének megállapítására.

[89] A felperes a fellebbezési tárgyaláson hivatkozott arra, hogy a 2020. március 25-i felmondás közlésének és a munkaviszony megszüntetést követő elszámolás körülményeit is kifogásolja. A fellebbezés módosítására egyrészt nincs lehetőség a Pp. 375. § (1) bekezdés szerint, másrészt a felperes által hivatkozott körülmények az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét nem érintik.

Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak – azok megalapozatlansága miatt – az ítélet megváltoztatására nem adtak okot, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[90] Az ítélet indokolása a Pp. 386. § (4) bekezdés második fordulatában foglaltakon alapul.

[91] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 383. § (5) bekezdése, 81. § (5) bekezdése, 82. § (1)-(3) bekezdései, 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének viselésére. Az alperes költségjegyzéket csatolt, azonban nem csatolt be a közte és jogi képviselője között létrejött megbízási szerződést, így a másodfokú bíróság nem tudott meggyőződni arról, hogy a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak megfelelően a megbízási szerződés alapján kéri az alperes a perköltség megállapítását, erre tekintettel a másodfokú bíróság az IM. rendelet 3. § (5) bekezdés alapján állapította meg az ügyvédi munkadíj összegét, mely áfát tartalmaz.

[92] A másodfokú bíróság - figyelemmel arra is, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményre nem volt jogosult - a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a fellebbezés illetékének viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében foglaltak alapján állapította meg.

[93] A fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. § (2) bekezdésben meghatározott törvényi feltételek hiánya zárja ki.

Győr, 2021. október 19.

Dr.Bartus Erika s.k.
Dr.Bors Szilvia s.k.
a tanács elnöke
bíró

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró